

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
P. VERLOREN VAN THEMAAT
FREMSAT DEN 29. JUNI 1982¹

Høje Domstol.

1. Indledning

I den sag, i hvilken jeg i dag fremsætter forslag til afgørelse, skal Domstolen for tredje gang tage stilling til en tvist mellem Kommissionen og Rådet om muligheden for i henhold til artikel 65 i vedtægten at foretage en årlig tilpasning af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De europæiske Fællesskaber. De to tidligere tvister gav anledning til Domstolens domme i sagerne 81/72 (Sml. 1973, s. 575) og 70/74 (Sml. 1975, s. 795). Jeg skal i al korthed nævne, at i førstnævnte dom knæsattes det betydningsfulde princip, hvorefter Rådet, når det inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt det ved vedtægtens artikel 65, påtager sig en forpligtelse til i et bestemt tidsrum at følge bestemte generelle kriterier for den årlige tilpasning, i henhold til princippet om beskyttelse af de retsundergivnes berettigede forventning skal opfylde denne forpligtelse (præmisserne 8, 9 og 10). I nævnte sag var der tale om en beslutning af 21. marts 1972, ved hvilken Rådet havde bundet sig for en periode på tre år. I nærværende sag er det den tilpasningsmetode, som Rådet vedtog den 29. juni 1976, der skal anvendes. Imidlertid skal også det i nævnte sag stadfæstede almindelige princip ifølge dettes ånd og bogstav anses for anvendeligt ved undersøgelsen af de forordninger, som Rådet nu har vedtaget. Det grund-

princip, hvorefter den ny metode er udformet — nemlig princippet om, at den ordning, der skal gælde for tilpasning af vederlagene, er et led i en politik, ved hvilken det på mellemlang sigt skal sikres, at de europæiske tjenestemænds vederlag og det gennemsnitlige vederlag for de forskellige grupper af nationale tjenestemænd udvikler sig parallelt — får herved en særlig betydning.

I de rådsforordninger, der anfægtes, nr. 187/81 (EFT L 21, 1981, s. 18) og 397/81 (EFT L 46, 1981, s. 1) er der imidlertid tale om en mer eller mindre mærkbar nedgang i forhold til den gennemsnitlige udvikling, der i referenceperioden kan konstateres for så vidt angår vederlagene til de forskellige grupper af nationale tjenestemænd. For de tjenestemænd, der har det laveste vederlag, er der tale om en forholdsvis ubetydelig nedgang. Ved anvendelse af en mekanisme, der i Nederlandene sædvanligvis kaldes »centen in plaats van procenten — systemet« forhøjes samtlige øvrige vederlag med ét og samme netto-beløb, nemlig 1 107 BFR om måneden. Heraf følger, at forhøjelsessatsen bliver klart lavere for alle tjenestemænd, der modtager et højere vederlag. Den samlede gennemsnitlige forhøjelse bliver herefter på 1,5 % over for en konstateret forhøjelse på 3,3 % til de nationale tjenestemænd i referenceperioden. Den lønpolitik, der er blevet indført i de omhandlede forordninger, har derfor ført til en klar fravigelse af den lønpolitik, der var blevet ført siden 1966, og som dels skulle fastholde købekraften

¹ — Oversat fra nederlandsk.

dels give parallelle reelle indtægtsstigninger i forhold til de nationale tjenestemænd. I de anfægtede forordninger tages der ikke noget hensyn til disse to målsætninger. Jeg skal vedrørende detaljerne i tvistens forhistorie, som jeg har redegjort meget kortfattet for, henvide til retsmøderapporten.

Med henblik på en stillingtagen i denne sag vil jeg først og fremmest anføre, at der i kraft af den ændring, der er sket i den økonomiske situation, efter min mening faktisk kan opstå et pres for også at ændre tendensen til fortsat stigning i realindkomsterne og endog for at få købekraften sænket. Den udvikling, der for tiden har kunnet accepteres i flere medlemsstater, er et vidnesbyrd om, at der kan forekomme et sådant pres. En ændring som omtalt kan imidlertid kun tilvejebringes under iagttagelse af de garantier, der ved vedtægten og Rådets beslutning af 29. juni 1976 er givet de ansatte i Fællesskaberne, i alt fald hvis man vil undgå at bryde med det princip, Domstolen har fastslået i ovennævnte dom, nemlig princippet om beskyttelse af de berørte ansattes berettigede forventning.

Kommissionen har fundet, at den anfægtede forordning på flere måder har ladet hånt om disse garantier. De anbringender, den herved har fremført, vil jeg nu redegøre for så at sige gruppevis, således at det klart fremgår, hvilke punkter, jeg anser for afgørende. Vedrørende de argumenter, Kommissionen og Rådet har anført i tilslutning til disse anbringender, skal jeg — for at fatte mig i korthed — henvide til retsmøderapporten.

2. Første anbringende

Kommissionen har i sit første anbringende gjort gældende, at artikel 65, stk.

1, i vedtægten er blevet overtrådt, idet Rådet ved fastlæggelsen af grundlaget for forordning nr. 187/81 og, som følge heraf for forskellige bestemmelser i forordning nr. 397/81, har taget hensyn til »forværringen i referenceperioden i den generelle økonomiske situation i Fællesskabet, særlig som følge af forøgelsen af energiomkostningerne«, og det skønt Rådet i henhold til vedtægtens artikel 65, stk. 1, bør træffe afgørelse om tilpasning af vederlag og pensioner under hensyntagen til ikke »den økonomiske situation«, men til »Fællesskabernes økonomiske og sociale politik«.

Jeg mener, at dette første anbringende er rigtigt og i sig selv tilstrækkeligt grundlag for et forslag om annullation af de anfægtede forordninger. Jeg vil uden at komme ind på de mange andre vigtige argumenter, Kommissionen har anført til støtte for dette anbringende, i den forbindelse navnlig fremdrage den kendsgerning, at den bindende bestemmelse i vedtægten om, at Rådet skal gennemføre sin tilpasningspolitik »inden for rammerne af Fællesskabernes økonomiske og sociale politik«, faktisk i en krisesituation som den, vi for tiden befinder os i, udgør den stærkeste vedtægtsmæssige garanti for en afbalanceret politik på dette område. Bestemmelsen sikrer netop i en krisesituation, i hvilken forskellige ændringer i politikken pånøder sig, at de byrder, som disse ændringer giver anledning til, ikke ensidigt eller uforholdsmæssigt rammer de ansatte i Fællesskaberne. Kommissionen har derfor efter min mening korrekt anført, at den omhandlede vedtægtsbestemmelse efter sin ånd og bogstav var til hinder for at anse »Fællesskabernes økonomiske og sociale politik« for det samme som »den økonomiske situation i Fællesskabet«. Den omhandlede vedtægtsmæssige forpligtigelse bliver på

denne måde fuldstændig uden indhold som en garanti til fordel for tjenestemændene. Det er både efter forpligtelsens ånd og bogstav nødvendigt at fortolke den således, at navnlig en gennemførelse af en reallønssænkning i alt fald må modsvares af et direktiv, jfr. EØF-traktatens artikel 103, eller dog en udtrykkelig og dertil effektiv henstilling til medlemsstaterne om vedtagelse af en lignende politik. Sagens akter viser ganske klart, at der ikke har været tale om et direktiv eller henstilling af denne art. Jeg skal herved henvise til bilag I til Rådets svarskrift samt til de supplerende bemærkninger, Rådets repræsentant har fremsat under den mundtlige forhandling efter et spørgsmål fra Domstolen. Rådets forsøg på at få selve forordningerne til at fremtræde som en henstilling til medlemsstaterne af den omhandlede art (hvorved Rådet viste vejen) må afvises alene på grundlag af ånden og bogstavet i vedtægtens artikel 65. Alene som følge af den ringe lønmasse i Fællesskaberne skal de dog i øvrigt også afvises som utroværdige. En formening om, at den nationale lønpolitik kan blive påvirket ved et eksempel, der har så ringe vægt, strider mod erfaringen. Enhver ved jo, at der hersker alvorlig tvivl også med hensyn til muligheden for at anvende de nationale tjenestemænds lønninger, der udgør en langt større lønmasse, som en vejledende faktor af afgørende betydning i lønpolitikken.

3. Kommissionens andet, tredje, fjerde og femte anbringende

Kommissionen har med sit andet anbringende gjort gældende, at der foreligger »en overtrædelse af vedtægtens artikel

65, stk. 1, idet de anfægtede forordninger, der fra den 1. juli 1980 medfører en formindskelse af de europæiske tjenestemænds realløn, er i strid med den lønpolitik, der i referenceperioden juli 1979/juni 1980 er ført af de nationale offentlige administrationer, skønt den omhandlede vedtægtsbestemmelse pålægger Rådet at tage hensyn til eventuelle forhøjelser af det offentlige lønninger«.

Jeg har været inde på Domstolens dom fra 1973; på baggrund af denne dom forekommer det mig rigtigst at behandle dette anbringende i sammenhæng med de tre følgende anbringender. Disse anbringender er ordret gengivet i retsmøderapporten, hvortil jeg skal henvise, og de underbygger ganske klart det andet anbringende. I det tredje anbringende henvises der herved til den sædvaneret, der hævdes at være opstået, og ifølge hvilken der består en forpligtelse til ved tilpasningerne at fastholde købekraften og dernæst til også at ændre købekraften i takt med reallønssstigningen på nationalt niveau, især i den offentlige sektor. Efter min mening er dette anbringende i og for sig uden vægt, om ikke for andet så fordi en økonomisk krise som tidligere nævnt bestemt kan begrunde, at der gennem *en fællesskabspolitik*, der i videre omfang skal ændre den fremtidige udvikling, sker en sænkning af købekraften. De argumenter, Kommissionen herved har fremført, kan kun tillægges betydning i det omfang, de også gælder den tilpasningsmetode, som Rådet vedtog i 1976. På baggrund af Domstolens allerede flere gange omtalte dom fra 1973 har imidlertid det fjerde anbringende større vægt, idet der dermed direkte henvises til det princip, Domstolen dengang fastslog, nemlig princippet om beskyttelse af den forventning hos de retsundergivne, som er skabt gennem en beslutning fra Rådet, og som er berettiget i kraft af denne beslutnings indhold, altså i det foreliggende tilfælde forventningen om, at det i

nævnte rådsafgørelse fra 1976 fastlagte princip, det vil sige princippet om parallelisme i lønudviklingen for Fællesskabets tjenestemænd og nationalt ansatte, ville blive opretholdt. Også det femte anbringende har hensyn til en overtrædelse af beregningsmetoden fra juni 1976 og til en tilsidesættelse af den hermed skabte forventning, denne gang som følge af en tilsidesættelse af anvendelsen af de første tre i metoden anførte vurderingskriterier — der hviler på grundprincippet om parallel udvikling i købekraften — og ved en fremhævelse af anvendelsen af det fjerde vurderingskriterium på en måde, der er behæftet med retsvildfarelse. Jeg skal herved nævne, at det fjerde kriterium i beregningsmetoden fra 1976 vedrører de generelle økonomiske og sociale faktorer, der er karakteristiske for medlemsstaternes økonomiske og sociale politik, for eksempel bruttonationalproduktet pr. erhvervs-mæssigt beskæftiget og lønmassen pr. lønmodtager i økonomien under ét. Jeg må først erklære mig enig med Kommissionen i, at dette specielle kriterium skal fortolkes i sammenhæng med den vedtægtsmæssige forpligtelse til at indpasse tilpasningspolitikken i »Fællesskabernes« økonomiske og sociale politik. Kun i forbindelse med en fællesskabspolitik, der går ud på i videre omfang at ændre den fremtidige udvikling vil det evt. kunne anses for påkrævet at lade faktorer, der ikke udtrykkeligt er nævnt i det fjerde kriterium, tjene til hensigtsmæssig vejledning ved fastlæggelse af den lønpolitik, der skal følges for Fællesskabets tjenestemænds vedkommende, og disse faktorer kan delvis udligne virkningen af anvendelsen af de andre kriterier i metoden fra 1976. Jeg taler i det foreliggende tilfælde om en *delvis* udligning, idet jeg ligesom Kommissionen mener, at dette kriterium ganske som de øvrige kriterier i metoden fra 1976 — og ganske vist i mangel af en videregående politik som nævnt — skal fortolkes i sammenhæng med førnævnte grundprincip i denne metode, nemlig prin-

cippet om, at de europæiske og nationale tjenestemænd på mellemlang sigt skal have sikkerhed for en parallel lønudvikling, idet Rådet dermed har givet artikel 65, stk. 1, sidste pkt., i vedtægten en snævrere fortolkning, som det må være bundet af. Når alt kommer til alt forekommer også dette femte anbringende således at stå i direkte forbindelse med det andet anbringende.

Herefter vil jeg gå over til at undersøge de fire omtalte anbringender under ét og vil herved først forkaste det argument, som Rådet har udledt af ordlyden af artikel 65, og hvorefter Rådet blot er forpligtet til at tage hensyn til den nationale lønudvikling uden at behøve at tillægge denne afgørende betydning. Det omtalte grundprincip i metoden fra 1976 er jo udtryk for en fortolkning af en omhandlede vedtægtsmæssige forpligtelse, ifølge hvilken der skal *garanteres* en parallel udvikling på mellemlang sigt.

Rådets udtalelse i duplikken, om at nævnte princip om parallelisme i udviklingen som fastlagt i metoden fra 1976 ikke er ensbetydende med, at der skal ske en automatisk indeksregulering, er i og for sig korrekt. Dette resultat er allerede givet med, at Rådet, samtidig med at det foretager en omhyggelig vægtning, har mulighed for at tillægge metodens forskellige kriterier større eller mindre vægt. Det har med rette også fremhævet de forskelle i forhold til metoden fra 1972, som der herved er tale om. Vigtigere er det imidlertid at fastslå, at en fortolkning af samtlige specielle kriterier i metoden fra 1976, der giver et resultat, der står i modsætning til den nationale

udvikling i tjenestemandslønningerne i den referenceperiode, der ifølge nævnte metode er afgørende, vanskeligt kan bringes i overensstemmelse med denne metodes grundprincip.

undersøgelse af, i hvilket omfang anvendelsen af det tidligere omtalte fjerde kriterium i metoden fra 1976 kan medføre, at resultatet bliver et andet. Det vil herved være på sin plads at citere navnlig den tredje betragtning til den anfægtede forordning nr. 187/81. Denne betragtning har følgende ordlyd:

Rådet er overbevist om, at det forholder sig omvendt og har herved anført, at grundprincippet kun på mellemlang sigt sikrer parallelisme i udviklingen. Dette skulle udelukke en konkretisering på årsbasis og gøre det muligt at sikre parallelisme i udviklingen én gang hver femte år, det vil sige for fremtiden. Da der i den foreliggende sag bliver tale om den sidste anvendelse af metoden fra 1976, vil en sådan fortolkning for det første være ensbetydende med, at metoden mister enhver karakter af retsbeskyttelse. Som bekendt er metoden — og herunder det omtalte grundprincip i metoden — allerede i mellemtiden blevet erstattet af en anden tilpasningsmetode. Det må imidlertid tillægges lige så stor betydning, at metodens tre første specielle kriterier klart viser, at metoden til enhver tid skal anvendes på grundlag af afsluttede nationale udviklingsforløb. Om en hensyntagen dels på grundlag af retssikkerheds- og retsbeskyttelsesbetragtninger dels på grundlag af metodens utvetydige system til udviklingsforløb på mellemlang sigt kan der herefter kun blive tale i det omfang, det drejer sig om afsluttede forløb. Der kan således f.eks. tages hensyn til en stigning i vederlagene til Fællesskabernes personale i de sidste fem år, der siden viser sig at have været for stor i forhold til lønudviklingen for de nationale tjenestemænd. Af de taloplysninger, der er anført i retsmøderapporten, vil det kunne fremgå, at der mellem 1975 og 1979 faktisk har været tale om en forskel på ca. 0,4 % til fordel for Fællesskabernes personale, og Rådet har herefter faktisk kunnet rette denne forskel ved afgørelsen vedrørende tilpasningen for 1980. Tilbage står nu kun en

»Hensynet til udviklingen i leveomkostningerne og de nationale tjenestemænds realindkomster skal modereres i henhold til generelle økonomiske og sociale faktorer; i denne forbindelse bør der tages hensyn til forværringen i den generelle økonomiske situation i Fællesskabet i referenceperioden, særlig som følge af forøgelsen af energiomkostningerne; der skal dog i denne situation tages hensyn til de tjenestemænd og ansatte, der har det laveste vederlag, og hvis købekraft skal opretholdes; disse ansatte bør derfor opnå den af Kommissionen foreslåede forhøjelse, samtidig med at de øvrige tjenestemænd og ansatte får tillagt samme forhøjelse i absolut værdi.«

Det forslag, som er forelagt Rådet, vedrører ligeledes forskellige godtgørelser og ydelser, størrelsen af allerede opnåede pensionsrettigheder, tilpasning af justeringskvotienterne for de forskellige tjenestesteder samt de justeringskoefficienter, der gælder for vederlaget til de i artikel 2 i forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 160/80 omhandlede personer; disse elementer bør tilsvarende undergå en tilpasning.«

Også på dette punkt må det først og fremmest bemærkes, at også det fjerde kriterium i metoden fra 1976 klart

gælder udviklingen for de omhandlede makroøkonomiske faktorer i den valgte referenceperiode. Kommissionen har under den mundtlige forhandling endnu engang anført, at også disse faktorer som anført i bilag 3 til replikken var positive og ikke engang i sig selv kunne begrunde en nedsættelse af købekraften for de ansatte i Fællesskabet, når også udviklingen i henhold til de tre første kriterier var positiv. Rådet har heroverfor gjort gældende, at det ikke blot har været forpligtet til at tage hensyn til de faktorer, der udtrykkelig er anført i det fjerde kriterium, men også har kunnet lade andre makroøkonomiske oplysninger spille ind ved analysen. Dette synspunkt kan jeg principielt tilslutte mig, men jeg har i det foregående fremhævet, at dette i betragtning af sidste pkt. i vedtægtens artikel 65, stk. 1, i alt fald kun vil kunne anerkendes, såfremt de ændringsbeslutninger, der træffes på dette grundlag, indgår som et led i en videregående fællesskabspolitik bl.a. i henhold til EØF-traktatens artikel 103 om en ændring af udviklingen. Denne videregående ændringspolitik må bl.a. omfatte udstedelsen af direktiver eller i det mindste af klare henstillinger til medlemsstaterne om, at de skal føre en tilsvarende politik til nedbringelse af tjenestemændenes købekraft. Så længe en sådan videregående krisepolitik ikke kommer på tale, må grundprincippet i metoden fra 1976 om parallelisme i udviklingen i alt fald fortsat være det vigtigste. Og således må det navnlig forholde sig, når der ikke i henhold til de i metoden udtrykkeligt nævnte kriterier kan findes nogen begrundelse for en ændring af Fællesskabernes lønpolitik, således som denne hidtil er blevet anvendt.

Jeg når derfor sammenfattende til det resultat, at navnlig Kommissionens andet, fjerde og femte anbringende er

rigtige, og at de anfægtede rådsforordninger derfor skal annulleres.

4. Det sjette og det syvende anbringende

I betragtning af det ovenfor anførte behøver jeg nu ikke opholde mig ved det sjette anbringende, der har en subsidiær karakter. Om begrundelsespligten, som der herved særlig er tale om, vil jeg nøjes med at sige, at Rådet mere generelt må kritiseres for sin al for kortfattede begrundelse for den klare ændring af den tidligere førte tilpasningspolitik, som er sket ved de anfægtede forordninger. Betragtningerne til forordning nr. 187/81 er ikke i stand til at skabe den nødvendige overbevisning hos personalet om, at det kan nære tillid til, at der ved denne ændring er foretaget en omhyggelig og afbalanceret vægtning af samtlige relevante kriterier.

Med det syvende anbringende gøres som bekendt gældende, at der foreligger en overtrædelse af vedtægtens artikel 65, stk. 2, og en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af tjenestemænd og af den heraf afledte forpligtelse til gennem vederlaget at sikre disse en ensartet købekraft, uanset tjenestested. Den omhandlede tilsidesættelse er kommet til udtryk derved, at der er gennemført en ensartet tilpasning af vederlag og pensioner fra 1. juli 1980, uden at der herved for de justeringskoefficienter, der gælder

for andre tjenestesteder end de i Belgien og Luxembourg beliggende, hvor der er en høj inflationstakt, er taget hensyn til Kommissionens forslag, hvorefter der allerede fra den 1. april 1980 skulle ske en tilpasning af disse koefficienter.

Også dette anbringende er efter min mening rigtigt, og jeg mener, at den dom, Domstolen skal afsige, bør indeholde en udtrykkelig omtale af dette punkt, således at Rådet kan tage hensyn til denne udtrykkelige udtalelse ved ændringen af forordningerne på dette punkt.

Jeg er helt indforstået med, at artikel 65, stk. 2, i vedtægten, ikke kan fortolkes som indeholdende en forpligtelse til at anvende artiklen hvert kvartal. Men efter en rimelig fortolkning af denne bestemmelse, må jeg nå til det resultat, at når Kommissionen efter at have konstateret en mærkbar ændring i leveomkostningerne har fremsat et forslag om tilpasning af justeringskoefficienterne, skal Rådet inden to måneder træffe en afgørelse vedrørende dette spørgsmål. Når selv Rådet fornuftigvis ikke kan bestride, at der er sket en sådan mærkbar ændring i leveomkostningerne, skal denne afgørelse have et positivt resultat og i givet fald tillægges tilbagevirkning fra det tidspunkt, på hvilket den mærkbare ændring er indtrådt. Som det nok engang sammenfattende omtales i retsmøderapporten, lå den årlige inflation på de omhandlede tjenestesteder uden for Belgien og Luxembourg på mellem 20 og 89 %. Det vil ikke fornuftigt kunne hævdes, at man med sådanne inflationsrater, der er betydeligt højere end raterne i Belgien og Luxembourg, ikke må tale om en mærkbar ændring i leveomkostningerne på de omhandlede tjenestesteder, og at der ikke foreligger en overtrædelse af vedtægtens artikel 65, stk. 2, og en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af alle Fællesskabets tjenestemænd, uanset tjenestestedet, fordi man i dette tilfælde undlader at

anvende justeringskoefficienter i sammenhæng hermed med virkning fra den 1. april 1980.

5. Resumé og endeligt forslag

Jeg er sammenfattende af den opfattelse, at Kommissionens første, andet, fjerde, femte og sjette anbringende efter en samlet vurdering er velbegrundet. I det højeste kan navnlig en videregående fællesskabspolitik vedrørende en ændring af udviklingen, som fastlægges inden for rammerne af EØF-traktatens artikel 103, på grundlag af ordlyden i vedtægtens artikel 65, stk. 1, begrunde en fravigelse af princippet om, at der for tjenestemænds vedkommende skal være parallelisme i den lønpolitiske udvikling på nationalt plan og på fællesskabsplan, og Rådet har i sin afgørelse af 29. juni 1976 vedrørende metoden forpligtet sig til at følge dette princip og har hermed tillagt sidste pkt. 1 denne bestemmelse i vedtægten en præcis virkning¹. Det fjerde kriterium, der findes i den omhandlede beslutning vedrørende beregningsmetoden, vil på grundlag af den i denne forbindelse klare ordlyd i næstsidste pkt. i artikel 65, stk. 1, i vedtægten, i det højeste kunne begrunde en fravigelse af det nævnte princip om parallelisme i udviklingen inden for rammerne af en videregående politik til ændring af udviklingen som anført i det foregående¹. Rådets afvisning af indførelsen af justeringskoefficienter for tjenestestederne udenfor Belgien og Luxembourg fra den 1. april 1980 strider i betragtning af den mærkbare ændring i leveomkostningerne, som er sket dér, mod vedtægtens artikel 65, stk. 2, samt mod princippet om ligebehandling af alle Fællesskabets tjenestemænd uanset tjenestested.

¹ — Spørgsmålet om, hvorvidt nævnte princip i medfør af grundsætningen om beskyttelse af den berettigede forventning også skal følges i forbindelse med en videregående politik til ændring af udviklingen, kan i det foreliggende tilfælde lades uomtalt, idet der som sagt ikke har været tale om en sådan videregående politik.

Af Kommissionens og Rådets svar af 27. maj 1982 på det spørgsmål, Domstolen under retsforhandlingerne havde stillet vedrørende de udgifter, som en affattelse af forordningerne, der fuldstændigt fulgte Kommissionens forslag, ville give anledning til, fremgår, at disse udgifter ville andrage 6 850 940,27 ECU i andet halvår af 1980. Jeg skal hertil blot bemærke, at selv om en annullation af de anfægtede forordninger efter min mening har en almindelig virkning bestående i den tilpasning af vederlag og pensioner, som kræves efter annullationen, medfører denne dog ikke nødvendigvis en nøjagtig fastlæggelse af de beløb, der herved bliver tale om. Der vil her som tidligere nævnt kunne henses til de forskellige resultater, som de i metoden fra 1976 fastsatte særlige kriterier ville føre til. En omhyggelig vægt-

ning må naturligvis, hvor visse kriterier tillægges særlig betydning, også kræve, at man anfører grundene hertil. Også Kommissionens repræsentant har under den mundtlige forhandling i besvarelsen af et spørgsmål fra Domstolen anerkendt, at princippet om parallelisme ikke nødvendigvis kræver en fuldstændig parallel udvikling i lønpolitikken for henholdsvis de nationale og Fællesskabets tjenestemænd. Det er kun en af de nationale myndigheders lønpolitik skabt tendens til lønstigninger i referenceperioden, der under alle omstændigheder skal tages højde for. Om forskellenes beskaffenhed og størrelse har en sagkyndig fra Fællesskabernes statistiske kontor under den mundtlige forhandling meddelt forskellige oplysende detaljer, som jeg vil tillade mig at henvise til.

På grundlag af disse betragtninger skal jeg foreslå Domstolen at afsige følgende dom:

- 1) Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 187/81 af 20. januar 1981 (EFT L 21, 1981, s. 18, der er afløst af den udgave, der er offentliggjort i EFT L 130 af 16. 5. 1981, s. 26) annulleres.
- 2) Artiklerne 1, litra a), 2, litra a), 2, litra b), og artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 397/81 af 10. februar 1981 (EFT L 46, 1981, s. 1, der er afløst af den udgave, der er offentliggjort i EFT L 130 af 16. 5. 1981, s. 29) annulleres.
- 3) I overensstemmelse med Kommissionens påstand og Domstolens dom i sag 81/72 statueres, at førstnævnte forordning samt de nævnte bestemmelser i anden forordning skal gælde, indtil de forordninger, der skal vedtages efter Domstolens dom, er udstedt.
- 4) Hver part betaler sine omkostninger, idet der ikke er nedlagt påstand om anvendelse af artikel 69, stk. 2, i procesreglementet.